

Càritas Diocesana de Barcelona

*Fes que aquest Nadal
s'ompli
de petits miracles*

A la diòcesi de Barcelona, 1 de cada 3 llars té dificultats per fer front als subministraments, al menjar o al lloguer. No ho permetis. **Tu hi tens molt a veure.**

Fes un donatiu a

www.caritas.barcelona

ES12 2100 0965 5102 0001 0269

🏧 bizum 33381

Càritas
Diocesana de Barcelona

Càritas Diocesana de Barcelona

Una ajuda que no arriba

Només un 8,2% de les famílies ateses per les deu Càritas amb seu a Catalunya són perceptores d'una renda mínima, sigui la Renta Garantida de Ciutadania (RGC) o l'Ingrés Mínim Vital (IMV)

Text: **Jordi Julià Sala-Bellsollell** Fotografies: **Mariana Arrieta / Mingo Venero**

FOTO: MARIANA ARRIETA

Una persona assessorada per Càritas, rebent formació per fer gestions telemàtiques

«Si haguéssim tingut aquesta ajuda a temps, segurament no hauríem arribat al desnonament. Si haguéssim tingut aquesta ajuda a temps, segurament hauríem pogut sostenir la situació. Si les ajudes arribessin a temps, no ens hauríem quedat sense casa.»

Aquesta és la situació que va patir la Pampa, una mare sola amb dos fills que va ser desnonada de casa seva per impagament. Com explica, si la Renta Garantida de Ciutadania (RGC) li hagués estat atorgada a temps per part de la Generalitat de Catalunya, molt probablement no l'haurien desnonada. Afortunadament, la Pampa compta amb el suport de Càritas Diocesana de Barcelona, que li ofereix un pis de lloguer social per a ella i els seus fills.

Càritas constata que en moltes ocasions les persones no són coneixedores dels seus drets. Per aquest motiu, estan molt agraïdes amb l'acompanyament que s'ofereix des de l'entitat, ja que és determinant a l'hora d'accedir a una pres-

tació. Amb relació al cas de la Pampa, la responsable d'anàlisi social i incidència de Càritas Barcelona, Miriam Feu, explica que hi ha moltes injustícies i lentitud, sobretot quan es tracta d'accedir a una ajuda que, per dret, està reconeguda. «Les persones no poden esperar sis mesos a què els donin resposta, sobretot quan la seva situació és d'emergència», diu.

Estudiant el fenomen

Arran d'aquest i molts altres casos, l'observatori de la realitat social de Càritas Barcelona ha analitzat les dificultats per accedir a les prestacions d'ingressos mínims. L'informe *Una ajuda que no arriba*, s'ha elaborat a partir d'entrevistes individuals en profunditat i grups de discussió amb persones que han rebut o reben la Renta Garantida de Ciutadania i/o l'Ingrés Mínim Vital.

«A partir d'aquestes entrevistes hem pogut conèixer de primera mà els periples

que han de viure les persones per accedir a una ajuda. Una ajuda que, malauradament no arriba, sigui perquè triga massa a arribar o bé perquè la quantia que ofereix és totalment insuficient», argumenta Feu.

La responsable de Càritas Barcelona denuncia que el sistema no té en compte que la majoria dels diners d'aquestes prestacions van destinades a pagar l'habitatge, i que per això la política no és prou eficaç. «Les persones no poden sortir del llinard de pobresa, ja que l'habitatge és un motor d'exclusió tan elevat que caldria compensar-ho d'alguna manera.»

«Tot i que ara tinc la RGC, fa sis anys que no puc permetre'm unes vacances amb els meus fills. Abans sí que havíem fet alguna sortida amb el fill gran, però el petit no sap que són uns dies de descans en un càmping. També es fa difícil menjar sa, ja que a principis de mes intento donar-los una mica de

Càritas Diocesana de Barcelona

peix fresc, però al final de mes només puc oferir-los pasta i arròs. Tampoc podem fer una escapada de cap de setmana, la roba que tenim és tota de segona mà i quan arriba l'inici de curs no sé com fer-ho per aconseguir el material escolar», admet la Pampa.

Deures a l'administració

L'any 2021, Càritas va preguntar a les persones que acompanyava si coneixien aquestes prestacions. **Un 84% deia no haver-les demanat per desconeixement, i un 17,3% deia no saber com sol·licitar-les.** «Hi ha un gran desconeixement d'aquestes prestacions per part de les persones que podrien ser-ne beneficiàries. Les que ho coneixen, tenen greus dificultats per accedir-hi telemàticament, i ens diuen que la burocràcia és molt feixuga. Si ja és difícil fer gestions amb l'administració per part d'una persona amb una situació normalitzada, imagineu-vos fer-les quan no saps on dormiràs demà o si tindràs alguna cosa per sopar», explica Feu.

Per això, Càritas demana que els tràmits per sol·licitar aquestes prestacions siguin més àgils, i que les persones puguin dirigir-se a una finestra única per fer totes les gestions relacionades amb prestacions socials, siguin de competència estatal, autonòmica o local. També es demana que aquestes prestacions siguin més accessibles per a les persones en situació administrativa irregular, per a les que es troben en situació de carrer, les que tenen entre 18-23 anys o les que treballen en feines temporals. «El sistema de prestacions no està dissenyat per fer-les compatibles amb feines de dies o mesos. Això fa que les persones tinguin dificultats per agafar una feina, ja que arriben a patir per si perden l'ajuda o necessiten reactivar-la. També seria bo que durant els primers mesos de feina, la persona pogués con-

FOTO: MINGO VENERO

Les persones viuen amb incertesa els temps d'espera per accedir a les prestacions, arribant a afectar negativament la seva salut mental

tinuar cobrant la RGC, fins que la seva situació s'estabilitzés», diu Feu. En tot cas, des de Càritas s'afirma que si les polítiques predistributives d'accés a serveis bàsics funcionessin, ben segur que es podrien reduir la majoria de les desigualtats en origen, i fer que aquestes prestacions no fossin tan necessàries.

«Estic eternament agraïda a Càritas. Després de passar per mil situacions difícils, els serveis socials del meu Ajuntament van rentar-se les mans i van deixar d'atendre'm. Quan vaig arribar a Càritas vaig parlar amb l'Olga, la meva treballadora social, i vaig explicar-li que no m'arribava ni per comprar berenar als meus fills, que no tenia prou diners per donar-los fruita. Ella em va facilitar els recursos per anar al supermercat i comprar els aliments que necessitàvem. També m'han ajudat a tramitar les prestacions, i l'habitatge on visc actualment **no és un pis que ofereixi ni l'Ajuntament ni la Generalitat ni l'Estat, sinó que és Càritas, i no puc fer més que donar-los les gràcies.**»

Renta Garantida de Ciutadania (RGC)

Es tracta d'una prestació social de naturalesa econòmica i de percepció periòdica a través de la qual s'asseguren els mínims d'una vida digna a les persones i unitats familiars que es troben en situació de pobresa.

S'ofereix per part de la Generalitat de Catalunya des del 15 de setembre de 2017. La quantia oscil·la entre 700 € i 1.300 €, aproximadament, en funció dels membres de la llar.

La seva durada va en funció del temps que s'acrediti la situació de necessitat i es compleixin els requisits.

Ingrés Mínim Vital (IMV)

Garanteix un nivell mínim de renda a les persones que es troben en un context de vulnerabilitat econòmica, amb l'objectiu de garantir una millora real quant a les oportunitats d'inclusió social i laboral de les persones beneficiàries.

L'IMV també contempla un complement d'ajuda per a la infància, que comporta una quantitat mensual addicional per cada menor d'edat membre d'una unitat de convivència segons la seva edat. La quantia oscil·la entre 560 € i 1.400 €, aproximadament, en funció dels membres i la composició de la llar.

Com en el cas de la RGC, la seva durada va en funció del temps que s'acrediti la situació de necessitat i es compleixin els requisits.

FOTO: MINGO VENERO

La burocràcia, una de les majors dificultats amb la que es troben les persones que Càritas acompanya

